

Finansinspektionens författningssamling

Utgivare: Chefsjurist Erik Blommé, Finansinspektionen, Sverige, www.fi.se
ISSN 1102-7460

Finansinspektionens allmänna råd om krediter i konsumentförhållanden;

FFFS 2026:32

Utkom från trycket
den 19 oktober 2026

beslutade den 13 oktober 2026.

Finansinspektionen lämnar följande allmänna råd för tillämpning av 1 kap. 3 och 9 §§, 3 kap. 13 och 14 §§, 4 kap. 2, 12 och 19 §§ samt 8 kap. 13, 14, 29 och 30 §§ konsumentkreditlagen (2026:1011), 6 kap. 4 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse samt 9 kap. 1 § lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

1 kap. Tillämpningsområde och definitioner

Dessa allmänna råd gäller för företag under Finansinspektionens tillsyn som lämnar eller förmedlar krediter till konsumenter.

Det som anges i 5 kap. bör även tillämpas på andra krediter än dem som lämnas till en konsument när en fysisk person ingår avtal om borgen eller tredjemanspant.

I de allmänna råden anges vad som särskilt bör beaktas vid

- kreditgivning (2 kap.),
- bostadskrediter (3 kap.),
- förtidsbetalning av bostadskrediter med bunden ränta (4 kap.),
- borgen och tredjemanspant (5 kap.), samt
- kvittning och betalning av förfallen kredit (6 kap.).

De allmänna råden omfattar inte marknadsföring och information som ett företag lämnar till en konsument innan de ingår ett kreditavtal. Om detta finns det allmänna råd från Konsumentverket.

Definitioner

De termer och uttryck som används i 1 kap. 3 § konsumentkreditlagen (2026:1011) har samma betydelse i dessa allmänna råd. Därutöver avses med

förtidsbetalningsdag: den dag som en konsument förtidsbetalar en kredit med bunden ränta,

jämförelseränta: den ränta som räntan på en bunden kredit jämförs med vid beräkning av ränteskillnadsersättning,

ränteskillnadsersättning: den ersättning som en kreditgivare har rätt till när en konsument förtidsbetalar en kredit med bunden ränta,

ränteändringsdag: den dag då perioden för en kredits räntebindningstid löper ut enligt ett kreditavtal, och kredittagaren kan lösa krediten utan kostnad om uppsägningsstid eller uppsägningsperiod har iakttagits,

statspapper: statsskuldväxlar och statsobligationer,

swapränta: marknadsränta för avtal om byte av räntebetalningar,

tredjemanspant: en tredjemans pantsättning av egendom till säkerhet för en kredittagares förpliktelser, och

villkorsändringsdag: den dag då en ny villkorsperiod i ett kreditavtal börjar gälla.

2 kap. Kreditgivning

God kreditgivningssed

Till 1 kap. 9 § konsumentkreditlagen

Omsorgsplikt

Ett företag som tillhandahåller en kredit till en konsument bör, både inför att ett kreditavtal ingås och under tiden som avtalet gäller, utgå från den enskilda konsumentens behov och förutsättningar.

Det innebär bland annat att företaget bör

- ta hänsyn till att det vid långa återbetalningstider finns en ökad risk för att konsumentens ekonomiska förutsättningar försämras under återbetalningstiden,
- överväga om det är i konsumentens intresse att beviljas en kredit med ett månatligt återbetalningsbelopp som inte står i rimlig relation till det sökta kreditbeloppet, och
- avråda konsumenten från att ta en kredit om det av omständigheterna i det enskilda fallet framgår att krediten är ofördelaktig för konsumenten, till exempel med hänsyn till typen av kredit eller kreditens återbetalningstid.

Om en medsökande krävs för att en kredit ska beviljas, bör företaget tydligt informera den medsökande om konsekvenserna av att gemensamt med någon annan ingå ett kreditavtal och om att krediten endast kommer att beviljas om den medsökande medverkar.

Ett företag bör säkerställa identiteten på den som söker en kredit innan företaget hanterar kreditansökan.

Kreditlöfte

Ett kreditlöfte som lämnas till konsumenten bör vara skriftligt och innehålla villkoren för kreditlöftet.

Kreditprövning

Till 1 kap. 9 § samt 3 kap. 13 och 14 §§ konsumentkreditlagen

Samla in uppgifter

Ett företag bör endast samla in uppgifter om en konsuments ekonomiska förhållanden från ändamålsenliga källor.

Företaget bör tydligt informera konsumenten om att det kommer att samla in uppgifter från olika källor.

När företaget samlar in uppgifter direkt från konsumenten bör det på ett tydligt sätt upplysa konsumenten om att det är viktigt att lämna korrekta och aktuella uppgifter.

Konsumenten bör även få tydlig information om vilka inkomster, utgifter, skulder samt övriga ekonomiska åtaganden som konsumenten ska lämna uppgifter om i ansökan. Företaget kan bland annat ge exempel på vilka typer av kostnader som konsumenten ska ange.

Inkomster

Företaget bör samla in uppgifter om källan till konsumentens inkomst. Företaget bör även samla in uppgifter som visar om inkomsten är månatlig eller på annat sätt regelbunden.

Om inkomsten är oregelbunden bör företaget i regel samla in tillräckligt många uppgifter om inkomsten för att kunna göra en tillförlitlig uppskattning av framtida inkomster. De uppgifter som samlas in behöver avse en tillräckligt lång tidsperiod för att en sådan uppskattning ska kunna göras.

Om uppgifter om inkomst samlas in direkt från konsumenten bör det tydligt framgå om det är brutto- eller nettoinkomst som ska anges.

Utgifter

Företaget bör samla in samtliga relevanta uppgifter om konsumentens boendekostnader, övriga levnadskostnader och andra utgifter.

Uppgifterna om boendekostnader bör i regel omfatta de utgifter som kan hänföras till den typ av boende som konsumenten har.

Om företaget använder en schablon för konsumentens övriga levnadskostnader, behöver den vara rimlig utifrån konsumentens levnadsförhållanden och hushållets sammansättning. Om schablonen saknar relevanta utgiftsposter bör företaget komplettera kreditprövningen med uppgifter om sådana utgifter.

Skulder

De uppgifter om skulder som företaget samlar in bör i regel innefatta den månatliga kostnaden för samtliga skulder som en konsument har, inklusive amorteringar.

Andra ekonomiska förhållanden

Om företaget beaktar konsumentens tillgångar som ett annat ekonomiskt förhållande vid kreditprövningen, bör det endast beakta sådana tillgångar som rimligen kan förväntas användas för att återbetala krediten i enlighet med villkoren för kreditavtalet.

Kontroll av insamlade uppgifter

Inkomstuppgifter kan exempelvis kontrolleras mot taxerad inkomst, en kreditupplysning eller lönespecifikationer.

Uppgifter om övriga levnadskostnader kan exempelvis kontrolleras mot en schablon som är rimlig utifrån konsumentens levnadsförhållanden och hushållets sammansättning.

Om företaget exempelvis kontrollerar konsumentens uppgifter om inkomster eller utgifter mot en källa som saknar uppgifter som är relevanta för kontrollen, bör företaget i regel använda en annan källa eller ställa kompletterande frågor till konsumenten om avvikelsen. Samma sak gäller om det framkommer att uppgifterna från källan väsentligen avviker från de uppgifter som konsumenten har lämnat.

Om det vid kontrollen av konsumentens uppgifter om skulder framkommer att konsumenten har ansökt om – eller beviljats – andra krediter än han eller hon har uppgett, bör företaget i regel ställa kompletterande frågor till konsumenten om dessa skulder.

Bedömning av konsumentens betalningsförmåga

För att bedöma konsumentens betalningsförmåga bör kreditgivaren tillämpa grundkrav och metoder som säkerställer att konsumenten kan upprätthålla en rimlig levnadsstandard även efter att krediten har beviljats.

Om konsumenten har en sysselsättning som innebär att inkomsten är oregelbunden, bör kreditgivaren ta hänsyn till om inkomsterna tidigare har varit återkommande och av sådan omfattning att konsumenten framöver bedöms ha tillräckliga inkomster för att kunna fullgöra kreditavtalet.

Om konsumenten är beroende av inkomster från ett eget företag för att kunna återbetala en kredit som han eller hon söker, bör kreditgivaren om det behövs även grunda sin bedömning på uppgifter om företagets ekonomiska utveckling och ställning.

Krediter med säkerhet

Om en säkerhet ställs för krediten bör kreditgivaren hämta in information om säkerheten. En ställd säkerhet bör normalt inte påverka kreditprövningen, med undantag för vad som framgår av 8 kap. 13 eller 14 §§ konsumentkreditlagen.

Kreditavtal

Effektiv ränta (till 4 kap. 2 § konsumentkreditlagen)

När ett kreditavtal innebär en rätt att löpande utnyttja ett kreditutrymme, bör den effektiva räntan i avtalet anges som en årlig ränta beräknad på det belopp som motsvarar det beviljade kreditutrymmet.

Ränteändring (till 4 kap. 12 § konsumentkreditlagen)

När kreditgivaren ändrar räntan för en kredit med rörlig ränta, bör kreditgivaren ange skälen till ändringen om konsumenten begär det. Om krediträntan har höjts på grund av ökade upplåningskostnader, bör kreditgivaren ange skälen till kostnadsökningen om konsumenten begär det.

Ändring av kreditgräns (till 1 kap. 9 § konsumentkreditlagen)

Kreditgivaren bör inte höja en avtalad kreditgräns, om inte konsumenten har ansökt om det.

Överlåtelse av fordran (till 4 kap. 19 § konsumentkreditlagen)

Kreditgivaren bör se till att kreditavtalet innehåller information om kreditgivarens rätt att överlåta eller pantsätta en fordran. Avtalet bör även ange att kreditgivaren måste ge sitt medgivande om en fordran ska övertas av en annan gäldenär.

I samband med överlåtelse av en fordran, till exempel vid värdepapperisering, bör kreditgivaren informera konsumenten särskilt om vad överlåtelsen innebär.

Återbetalning vid kreditköp (till 1 kap. 9 § konsumentkreditlagen)

Villkoren för återbetalning vid kreditköp bör innebära att

- det belopp som ska betalas vid varje tillfälle är så stort att den amortering som görs av krediten är skälig över återbetalningstiden, och
- återbetalningstidens längd inte överstiger den livslängd som föremålet för krediten bedöms ha.

3 kap. Särskilt om bostadskrediter

För bostadskrediter gäller även följande.

Boendekostnadskalkyl

Till 8 kap. 13 och 14 §§ konsumentkreditlagen

En kreditgivare bör upprätta en boendekostnadskalkyl som en del i sin bedömning av en konsuments återbetalningsförmåga.

Kreditgivaren bör informera konsumenten om syftet med kalkylen och vilka beräkningar som kreditgivaren gör med hjälp av denna. Kreditgivaren bör även informera om att beräkningarna kan påverkas av dels beslutade men ännu inte genomförda ändringar av väsentlig betydelse i skatte- och bidragssystem, dels ändrade räntenivåer.

Villkorsperiod eller räntebindningstid som överstiger tre månader

Till 1 kap. 9 § konsumentkreditlagen

Om villkorsperioden eller räntebindningstiden i ett kreditavtal överstiger tre månader, bör kreditgivaren skriftligt och minst en månad i förväg påminna konsumenten om när villkorsperioden eller räntebindningstiden ska ändras.

Kreditgivaren bör i en sådan påminnelse på ett tydligt sätt informera om

- vilka villkorsperioder, amorterings- och räntevillkor som erbjuds,
- hur en eventuell uppsägning av krediten ska ske,
- vilken konsekvens det får för krediten om konsumenten inte svarar, och
- kreditgivarens rätt till ränteskillnadsersättning.

När det gäller uppgifter om räntevillkor, bör kreditgivaren ange från vilket datum som uppgifterna gäller och informera om att den erbjudna räntan kan ändras på villkorsändringsdagen.

När villkorsperioden eller räntebindningstiden har ändrats, bör kreditgivaren ange datum för ändringen senast vid den första aviseringen efter ändringen.

Information om att en rabatt på räntan på en bostadskredit är på väg att löpa ut

Till 1 kap. 9 § konsumentkreditlagen

Om en konsument har en rabatt på räntan på sin bostadskredit, bör kreditgivaren skriftligt och minst en månad i förväg påminna konsumenten om när rabatten löper ut.

4 kap. Förtidsbetalning av bostadskrediter med bunden ränta

Till 8 kap. 29 och 30 §§ konsumentkreditlagen

Lösenvillkor

Den tid som ränteskillnadsersättningen beräknas för, bör vara från den dag som förtidsbetalningen görs till och med närmast följande ränteändringsdag. Om en ränteändringsdag saknas, bör ränteskillnadsersättningen i stället beräknas till och med slutbetalningsdagen enligt kreditavtalet.

Om krediten sägs upp till en ränteändringsdag, utan att uppsägningstiden eller uppsägningsperioden har iakttagits, får ränteskillnadsersättningen beräknas till och med nästkommande ränteändringsdag.

Om en kreditgivare har lämnat en konsument uppgifter om vilken ränteskillnadsersättning som han eller hon ska betala, bör kreditgivaren även informera om under vilken tidsperiod som konsumenten kan förtidsbetala krediten till ett angivet belopp.

Information

Om konsumenten begär det, bör kreditgivaren inför en förtidsbetalning lämna information som översiktligt visar hur ersättningen beräknas.

Beräkning av ränteskillnadsersättning

Swapräntan

När en kreditgivare beräknar ränteskillnadsersättning med hjälp av swapränta bör kreditgivaren hämta information om swapräntan från en etablerad aktör som tillhandahåller marknadsdata. Kreditgivaren bör använda noteringar för swapavtal i svenska kronor och läsa av swapräntan vid samma tidpunkt som den svenska penningmarknaden stänger.

Genomsnittlig swapränta under 20 handelsdagar

Den genomsnittliga swapräntan under de 20 handelsdagarna närmast före det att räntebindningsperioden inleddes respektive närmast före det att förtidsbetalningen gjordes, bör beräknas som ett aritmetiskt medelvärde för de 20 handelsdagarna.

Beräkning av ränteskillnadsersättning när det saknas en swapränta med en definierad löptid som motsvarar kreditens räntebindningstid eller kreditens återstående räntebindningstid

Vid beräkning av ränteskillnadsersättningen kommer det ofta att saknas en swapränta med en löptid som exakt motsvarar kreditens räntebindningstid när den inleddes eller dess återstående räntebindningstid när förtidsbetalningen gjordes. I de fallen, när det alltså saknas en swapränta med en sådan definierad löptid, bör kreditgivaren vid beräkningen av ränteskillnadsersättningen utgå från vad som anges i punkterna 1–3 nedan.

1. Kreditgivaren bör använda linjär interpolering som baseras på de två swapräntor med en definierad löptid närmast före, respektive närmast efter kreditens räntebindningstid eller återstående räntebindningstid.
2. Om det inte är möjligt att använda linjär interpolering enligt punkten 1 eftersom kreditens räntebindningstid eller återstående räntebindningstid är längre än den längsta definierade löptiden som finns för swapränta, bör kreditgivaren använda den swapränta som har en definierad löptid närmast före kreditens räntebindningstid eller återstående räntebindningstid.
3. Om det inte är möjligt att använda linjär interpolering enligt punkten 1 eftersom kreditens räntebindningstid eller återstående räntebindningstid är kortare än den kortaste definierade löptiden som finns för swapränta, bör kreditgivaren använda den kortaste definierade löptiden för swapränta och den fastställda svenska interbankräntan med tre månaders löptid vid interpolering. Kreditgivaren bör dock i stället använda den nämnda interbankräntan och Sveriges riksbanks styrränta vid inter-

polering om kreditens räntebindningstid eller återstående räntebindningstid är kortare än tre månader.

Även när interbankräntan eller Sveriges riksbanks styrränta används enligt punkten 3, bör kreditgivaren göra beräkningen mellan specifika löptider med hjälp av linjär interpolering.

Ekvation för att beräkna ränteskillnadsersättning utifrån swapränta

När kreditgivaren beräknar ränteskillnadsersättningen bör den utgå från den utestående kapitalskulden vid respektive betalningstidpunkt (nedan definierad som t).

Matematiska notationer för beräkning enligt ekvationen nedan:

- T = Kreditens räntebindningstid.
- N = Antal perioder som gått sedan räntebindningstiden inleddes när förtidsbetalning av krediten görs ($N < T$).
- t = Respektive betalningstidpunkt från N fram till T .
- P_t = Den utestående kapitalskulden vid tidpunkt t efter amorteringar.
- $R_{0 \rightarrow T}$ = Genomsnittlig swapränta under 20 handelsdagar närmast före det att räntebindningstiden inleddes, med en löptid motsvarande räntebindningstiden.
- $R_{N \rightarrow T}$ = Genomsnittlig swapränta under 20 handelsdagar närmast före det att förtidsbetalningen gjordes, med en löptid motsvarande den återstående räntebindningstiden.

Ränteskillnadsersättningen som kreditgivaren maximalt kan kräva att konsumenten betalar bör beräknas som:

$$RSE = \max \left(\sum_t^T \frac{P_t \times (R_{0 \rightarrow T} - R_{N \rightarrow T})}{(1 + R_{N \rightarrow T})^t}, \quad 0 \right)$$

Räntan som i allmänhet gäller för bostadsobligationer (till 36 § konsumentkreditlagen i dess lydelse efter den 1 juli 2014 och före den 1 juli 2025)

När kreditgivaren beräknar den ränta som vid betalningstillfället i allmänhet gäller för bostadsobligationer, bör kreditgivaren utgå från räntan på det statspapper som har en löptid eller förfallotid som motsvarar kreditens återstående räntebindningstid och göra ett tillägg.

Om det inte finns ett statspapper med en löptid eller förfallotid som motsvarar kreditens återstående räntebindningstid, bör kreditgivaren använda linjär interpolering som baseras på de två statspapper med löptid eller förfallotid närmast före och närmast efter kreditens räntebindningstid. Om även sådana statspapper saknas bör kreditgivaren använda statspapperet med löptid eller förfallotid närmast före eller närmast efter kreditens återstående räntebindningstid.

Kreditgivaren bör bestämma tillägget med en rät linje, där tillägget anges på y-axeln och kreditens återstående räntebindningstid anges på x-axeln. Den räta linjen bör anpassas till de skillnader som kan beräknas mellan räntorna på bostadsobligationer och räntorna på statspapper enligt första och andra styckena med samma löptid. Kreditgivaren bör välja de parametervärden som beskriver den räta linjen, så att

summan av kvadraten av avvikelserna mellan den räta linjen och de beräknade skillnaderna mellan räntorna minimeras (minstakvadratmetoden).

När kreditgivaren anpassar den räta linjen bör den endast inkludera bostadsobligationer som

- är utgivna i svenska kronor,
- omfattas av avtal mellan utgivare av bostadsobligationer och marknadsgaranter som avser handel på sekundärmarknaden,
- har ett utestående belopp på minst tre miljarder kronor, och
- har en löptid som understiger sju år.

Kreditgivaren bör kvartalsvis fastställa vilka bostadsobligationer som ska inkluderas vid anpassningen av den räta linjen och vid anpassningen ge bostadsobligationerna samma vikt.

För krediter med en återstående räntebindningstid på upp till sju år, bör kreditgivaren bestämma tillägget som y-värdet för den räta linjen för motsvarande löptid. För krediter med en längre återstående räntebindningstid än sju år, bör kreditgivaren bestämma tillägget som y-värdet för den räta linjen för en löptid på sju år.

Kreditgivaren bör välja de säljräntor på statspapper och bostadsobligationer som gällde vid föregående bankdags stängning.

När kreditgivaren beräknar ränteskillnadsersättningen, bör den omvandla den ränta som vid betalningstillfället i allmänhet gäller för bostadsobligationer till en årseffektiv ränta, om den inte redan är uttryckt som en sådan. Efter ökningen med en procentenhet enligt 36 § konsumentkreditlagen, får man jämförelseräntan uttryckt som en årseffektiv jämförelseränta.

Kreditgivaren bör beräkna ränteskillnadsersättningen genom att nuvärdesberäkna följande poster tillbaka till förtidsbetalningsdagen med hjälp av den årseffektiva jämförelseräntan:

- samtliga betalningsflöden enligt avtalet som löper till och med räntebindningstidens slut, och
- kapitalskulden vid räntebindningstidens slut.

Skillnaden mellan det framräknade nuvärdet och kapitalskulden på förtidsbetalningsdagen är ränteskillnadsersättningen.

Räntan på statspapper (till 36 § konsumentkreditlagen i dess lydelse före den 1 juli 2014)

Kreditgivaren bör som jämförelseränta välja säljräntan på de statspapper som anges i 36 § konsumentkreditlagen, i dess lydelse före den 1 juli 2014. Eftersom räntesatserna förändras löpande bör kreditgivaren tillämpa en praxis för att fastställa jämförelseräntan, till exempel att använda föregående dags stängningsräntor.

Den löptid eller förfallotid som används för att fastställa jämförelseräntan bör vara densamma som kreditens återstående räntebindningstid. Om det inte finns ett statspapper med en sådan löptid eller förfallotid, bör kreditgivaren använda linjär interpolering som baseras på två statsskuldväxlar eller två statsobligationer med löptid eller förfallotid närmast före och närmast efter kreditens räntebindningstid.

Om det inte finns tillgång till två statspapper av samma slag – med kortare och längre löptid eller förfallotid än den återstående räntebindningstiden – bör den närmaste statsskuldväxeln användas om den återstående kreditens räntebindningstid är kortare än ett år. Om den återstående kreditens räntebindningstid däremot är ett år eller längre, bör den närmaste statsobligationen användas.

Den officiellt publicerade räntan på statspapper bör vid beräkning av ränteskillnadsersättningen omvandlas till en årseffektiv ränta, om den inte redan är uttryckt som en sådan. Efter tillägg med en procentenhet får man då jämförelseräntan uttryckt som årseffektiv jämförelseränta.

Kreditgivaren bör beräkna ränteskillnadsersättningen genom att nuvärdesberäkna följande poster tillbaka till förtidsbetalningsdagen med hjälp av den årseffektiva jämförelseräntan:

- samtliga betalningsflöden enligt avtalet till och med räntebindningstidens slut, och
- kapitalskulden vid räntebindningstidens slut.

Skillnaden mellan det framräknade nuvärdet och kapitalskulden på förtidsbetalningsdagen är ränteskillnadsersättningen.

5 kap. Borgen och tredjemanspant

Till 1 kap. 9 § konsumentkreditlagen, 6 kap. 4 § lagen om bank- och finansieringsrörelse och 9 kap. 1 § lagen om värdepappersmarknaden

Allmänt

En kreditgivare bör beakta att en borgensman eller en pantsättare innan de ingår ett åtagande kan vara intresserade av att ta del av sådana uppgifter om en kredittagare som är av betydelse för åtagandet. Det gäller till exempel om krediten ges för att sanera kredittagarens ekonomi eller om det finns betalningsanmärkningar.

Kreditgivaren bör informera borgensmannen eller pantsättaren om det finns uppgifter i kreditprövningen som är av intresse för borgensåtagandet eller pantsättningen och som inte kan lämnas ut, samt ange skälen för detta. Ett exempel är att kredittagaren inte samtycker till att uppgifter som omfattas av sekretess lämnas ut.

Kreditgivaren bör informera den som ställer en säkerhet om vilka rutiner som gäller för återställande av säkerheten.

Borgen

Borgensmannens betalningsförmåga

Kreditgivaren bör pröva borgensmannens nuvarande och framtida återbetalningsförmåga och beakta hans eller hennes övriga ekonomiska förpliktelser. Borgensåtagandet bör bara accepteras om det anses vara en betryggande säkerhet för krediten. Borgensåtagandet kan anses vara en betryggande säkerhet om borgensmannen har

- en sådan ekonomi som gör det möjligt att betala kredittagarens skuld, eller

– avyttringsbara tillgångar som efter en försiktig värdering bedöms vara tillräckliga för att infria borgensåtagandet.

Ingående av borgensåtagande

Innan ett avtal om borgen ingås bör kreditgivaren skriftligt informera borgensmannen om vad detta åtagande innebär.

Informationen bör innehålla uppgifter om

- i vilken situation borgensmannen kan tvingas infria sitt borgensåtagande,
- huruvida det finns flera borgensmän,
- eventuell rätt för kreditgivaren att efter fritt val kräva hela betalningen av en eller flera av borgensmännen,
- att borgensåtagandet kvarstår även om en eventuell intressegemenskap med kredittagaren upphör, och
- att borgensåtagandet kan medföra att borgensmannens tillgångar, inklusive bostaden, måste säljas.

Borgen bör tecknas av borgensmannen personligen, om det inte finns särskilda skäl. Om en fullmakt används, bör den vara skriftlig.

När krediten har beviljats bör kreditgivaren ge borgensmannen en kopia av kreditavtalet och den avtalade borgensförbindelsen.

Generell borgensförbindelse utan beloppsbegränsning

Generella borgensförbindelser utan beloppsbegränsning som ställs av fysiska personer, bör endast användas vid kommersiella förhållanden när borgensmannen har en god och löpande insyn i kredittagarens ekonomiska ställning och kredittagarens kontakter med kreditgivaren. Ett exempel är när aktieägare eller företagsledare i fåmansföretag tecknar borgen för bolagets förbindelser.

Tredjemanspant

Kreditgivaren bör innan pantsättning, informera pantsättaren skriftligt om vad pantsättningen innebär.

Informationen bör innehålla uppgifter om att

- panten kan komma att säljas om kredittagaren inte uppfyller sitt åtagande,
- pantsättningen kvarstår även om en eventuell intressegemenskap med kredittagaren upphör,
- pantsättningen kan minska pantens värde som säkerhet för egen belåning, och
- pantsättningen kan påverka tredje mannens förfogande över panten.

Kreditgivaren bör lämna en kopia av kreditavtalet och samtliga villkor för pantsättningen till pantsättaren.

Information till borgensman eller pantsättare när åtagandet har ingåtts

Kreditgivaren bör snarast underrätta borgensmannen eller pantsättaren om kreditgivaren får kännedom om sådana djupgående och varaktiga försämringar av kredit-

tagarens ekonomi, eller får annan information, som kan påverka borgensmannens eller pantsättarens regressmöjligheter eller medföra att säkerheten tas i anspråk.

Om kreditgivaren kan förutsätta att borgensmannen eller pantsättaren har insyn i kredittagarens ekonomi, behöver ingen information lämnas om dess utveckling. Kreditgivaren bör dock underrätta borgensmannen eller pantsättaren om kredittagaren har fått betalningsanstånd, om det inte är uppenbart att anståndet saknar betydelse för denne.

Kreditgivaren bör begära borgensmannens eller pantsättarens medgivande vid ändring av villkor för en lämnad kredit, om ändringen kan påverka dennes åtagande.

6 kap. Kvittning och återkallelse av uppdrag för betalning

Till 1 kap. 9 § konsumentkreditlagen

Kvittning

Kvittning bör utnyttjas främst när en kreditgivare och en konsument inte kommer överens om betalning på något annat sätt. Kreditgivaren bör tillämpa kvittning med försiktighet och omdöme samt med hänsyn till konsumenten.

Kvittning mot kontobehållning

En kreditgivare som också tillhandahåller inlåningskonton till konsumenter bör – i samband med att ett konto öppnas eller att en kredit beviljas – informera konsumenten om att kreditgivaren kan komma att kvitta medel på kontot mot sin fordran.

Kreditgivaren bör inte tillämpa kvittning mot behållning på konto som är avsedd för konsumentens nödvändiga utgifter och som kommer från till exempel utbetald lön, pension eller därmed jämförbara medel.

Kreditgivaren bör inte för kvittning utnyttja medel på ett konto som konsumenten har anvisat för att fullgöra ett betaltjänstuppdrag.

Avisering

Kreditgivaren bör omedelbart underrätta konsumenten om att kvittning har skett och ange skälen för detta.

Återkallelse av uppdrag för betalning

Om en konsument som har lämnat ett uppdrag till kreditgivaren om betalning av en kredit från ett angivet konto som konsumenten har hos kreditgivaren, begär att uppdraget ska upphöra, bör kreditgivaren se till att det sker så snart som möjligt.

1. Dessa allmänna råd träder i kraft den 20 november 2026.

2. Genom allmänna råden upphävs Finansinspektionens allmänna råd (FFFS 2025:10) om krediter i konsumentförhållanden.

JOHAN ALMENBERG

Anna Hult